

{datsopic id=159 align=left}11 Şubat günü pilot botunun eşliğinde Rabat'tan ayrılıyoruz. Bir aydır ilk defa Kuzey Atlantik'ten gelen ölü denizler hafifledi. Bu fırsatı kaçırmamaya kararlıyız. Nehir ağzına yaklaştığımızda önümüzdeki bottaki kılavuz geri dönmemizi işaret ediyor. Niçin, diye soruyorum. Eliyle ileriye gösteriyor. İşaret ettiği yerde dalgaların kırıldığını görüyoruz. Gene mi... Çıkamayacak mıyız şu nehirden.

{datsopic id=49 align=left}Biraz beklemeye karar veriyoruz. Bir süre sonra dalgalar hâlâ gelmeye devam ediyorlar, ama artık kırılmıyorlar. Motora yol verip ileri atılıyoruz. Tam nehir ağzından çıkarken önümüzde bir dalga yükseliyor. Ama kırılmıyor. Tekne dalganın tepesine doğru tırmanıp sonra aşağıya iniyor. Arkasından yeni bir tane daha... Yüreğimiz ağzımızda onu da geçiyoruz. Arkaya baktığımızda bizi geçtikten sonra dalganın köpürerek kırıldığını görüyorum. Mükemmel bir zamanlama... Sağsalım dışarı çıkınca Sibel, "Elim ayağım titredi," diyor. Korkulmayacak gibi değildi ki...

{datsopic id=54 align=left}Önümüzde Kanarya Adaları'na kadar 465 mil yol var. Yıldızla poyraz arasında esen uygun rüzgârlarla hızla yol alıyoruz. Sibel hasta. Yola çıkmadan grip olmuştu. Hâlâ devam ediyor. Salondaki masayı indirdik, bütün gün orada yatıyor. Bir an önce iyileşmesi için vardiya tutmamasına karar verdik. Onun vardiyalarını da ben tutuyorum. Üçüncü gün gece yarısı rüzgâr 35 knot'a yükseliyor. Cenovayı sarmaya çalışırken sarma halatı 'paatt' diye bir ses çıkararak kopuyor. Allahtan kısıрмаçtan önce kopuyor, yoksa yelkenin hepsi açılır, toplayana kadar perişan olurduk. Yola çıkışımızın dördüncü günü, 15 Şubat sabahı güneş doğarken Graciosa Adası pruvamızda beliriyor. Kanaryalar'ın en kuzeyindeki bu ada da diğerleri gibi volkanik. Hörgüç biçimli volkanın eteklerindeki kızıl-siyah lav izleri denize kadar iniyor.

{datsopic id=79 align=left}Burası küçüçük bir ada. Tek yerleşim güneydoğudaki küçük bir köy. Köyü bir mil kadar geçtikten sonra sahil içeri doğru girerek kuzeyli havalara kapalı bir koy oluşturuyor. 6 metreyi bulunca demirimizi koyveriyoruz. Havuzlukta durup etrafı seyrediyorum. Issız koyun sahilinde altın rengi bir kumsal uzanıyor. Denizin rengi mavi ile yeşil arasında. Turkuazı andırıyor... Rabat'ta çamur rengi suya alışan gözlerimize önce garip geliyor. Su çok berrak, dipteki taşlar dahi seçiliyor. Etrafın güzelliği Sibel'i de etkiliyor. Artık kendini daha iyi hissettiğini söylüyor. Bu onun okyanusta yaptığı ilk uzun yolculuktu. Çok şükür sağsalım tamamladık.